

Cui să-i mai spun

Georgebrancu

Pe cine să caut , să-i spun o poveste
Cu-o mare iubită de soare în val,
Cu munți ce-și poartă, cu fală, în creste
Urma uitată de-un vechi animal.

Și cui să-i mai spun: sunt, iată, în ceruri
Planete nebune rotindu-se-n sens
De sânge, ce-n inimă aduce iar săruri
Și răni infinite luate la dres.

Și cui să-i mai cânt o limbă străveche
Născută atunci și moartă acum,
Când proasta idee cu lenea-n pereche
Ard totul în cale...materia-i scrum!

Iar casa, în care părinții au supt
Cuvinte dospite la geamul cu floare
Și arse în tihnă-n cuptoare de lut,
Azi e răstignită, pe-o cruce ea moare.

Cui să-i mai spun că moartea în sat
A venit invitată de-un prost obicei:
De-a face culcușul în nobilul pat
Sub care tot crește pălămidă-n costrei.